

TERESA RADICE STEFANO TURCONI

La volta al món de la

Lila

El moment de volar

Estrella Polar

Tots els noms, personatges i detalls dins d'aquest llibre, *copyright* Atlantyca Dreamfarm S.r.l., són llicència exclusiva d'Atlantyca S.p.A en la seva versió original. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Text de Teresa Radice

Il·lustracions de Stefano Turconi

Títol original: *Viola Giramondo. Il momento per volare*

© de la traducció, Maria Dolors Ventós, 2017

© 2016 Atlantyca Dreamfarm S.r.l.

Drets internacionals © Atlantyca SpA, Via Leopardi 8, 20123 Milà,

Itàlia - foreignrights@atlantyca.it / www.atlantyca.com

© Editorial Planeta, S.A., 2017

© de les característiques d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: gener del 2017

ISBN: 978-84-9137-152-6

Dipòsit legal: B. 24.507-2016

Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El moment de volar

TERESA RADICE · STEFANO TURCONI

Estrella Polar

1
La Lila
Voladora

« **A**i, no! Per què m'he ficat en aquest embo-
lic? Com se m'ha acudit aquesta idea de
bombera?!».

La Lila s'empassa saliva. Els batecs del cor li ressonen a les orelles i s'arronsa encara més. Porta un mallot amb un estampat d'estrelles i, al cap, un casc que li va tan gran que l'ha hagut de farcir de palla perquè no li balli.

«Mira que fer cas del somiatruites d'en Samir! Com si no n'hi hagués prou amb un cap ple de pardals: el seu!».

—Oi tant que pots volar, Lila, creu-me! —l'ha-
via engrescat poc abans el seu amic sirià fent-li un
somriure de mil dents—. Només cal treure el canó
de la teva mare fora de la carpa... i fer la prova!

—Fora de la carpa? Per què?

—Per seguretat, no? Imagina't que no calcu-
lem bé el llançament... No m'agradaria gens que
rebotessis a la lona i t'estavellessis a les graderies!

—E-e-estavellar-me...? —havia balbucejat la Li-
la, fent uns ulls com unes taronges i empal·lidint.

En Samir havia esclatat en una rialla sorollosa, una de les seves inconfusibles rialles que tenen l'estrany poder de desvetllar els endormiscats i retornar el bon humor als emmurriats, i s'havia afanyat a donar-li dos sonsors copets a les espatlles.

—Que és broma, dona! Tot anirà bé! —havia afegit.

I ara la Lila s'espera dins de la panxa negra del canó..., però ja no té tan clar que sigui una idea gaire bona.

—Preparada? —En la veu d'en Samir hi ressona l'entusiasme que ja fa estona que ha perdut ella. Dalt de la boca-ull de bou d'aquella peça d'artilleria que ara és una finestra apuntada cap al cel, la Lila hi veu de reüll el Simbad, el gibó, que la saluda agitant els seus llargs braços.

Després, ja no sent res més, a part del fregadís del llumí que encén el seu millor amic...

PUUUUUUM!

Un soroll eixordador!

Abans de tenir temps de recuperar-se d'aquell xiulet tan empipador que sent a les orelles, la Lila ja és un puntet acolorit que travessa un cel infinit. Tot l'univers es fa petit sota seu i cases, carrers, granges, carros, camps i molins es tornen minúsculs com peces d'un món de joguina... I déu n'hi do les persones! Allà a baix, per exemple, hi ha una aranyeta que belluga les potes i crida alguna cosa... Que està enfadada amb ella? Ostres! És en Samir! Però el vent s'emporta les seves paraules...

—Obre'l, Lila! Què esperes? Obre'l ara mateix!

—Hoolaaa! —El saluda la Lila amb la mà, lliure com un núvol, gaudint d'aquella inesperada sensació de lleugeresa—. Tot és fantàstic, aquí dalt! Quina meravella!

ABANS DE TENIR TEMPS DE RECUPERAR-SE D'AQUELL XIULET TAN EMPIPADOR QUE SENT A LES ORELLES, LA LILA JA ÉS UN PUNTET ACOLORIT QUE TRAVESSA UN CEL INFINIT.

I, just en aquell moment, la nena comença a caure!

Cases, granges, camps, carros i molins se li acosten a gran velocitat. I en Samir i el mico també són cada vegada més a prop; tots dos mouen els braços i xisclen:

—Obre el paraigua, Lila, obre el...

ZAS!

La Lila obre el paraigua quan el seu amic i el gibó ja s'han tapat els ulls tement el pitjor: ras i curt... s'havia oblidat d'obrir-lo, ui!

Aquella cúpula de tela de triangles li fa de paracaigudes instantani, i el vent hi juga, la torna a xuclar cap amunt, augmentant la distància entre la nena rossa i el terra.

Ara, la Lila baixa molt més lentament, bressolada per la brisa que bufa darrere seu i que, de tots els llocs possibles per aterrar, en aquella plana tan extensa i sense obstacles, l'empeny cap a un arbre altíssim, l'únic que hi ha al centre del prat!

És inútil que el Simbad i en Samir es belluguin

tant i agitin els braços donant-li unes indicacions incomprensibles. Els peus de la Lila freguen les fulles i, per un instant, es fa la il·lusió que aterrarà damunt de l'arbre, sana i estàlvia i tan contenta, però així que la toca, la branca més alta es doblega de cop i la Lila cau... ai!... al bell mig de la capçada de l'arbre... ei!... atrapada en una matussera... ui!... i esgarrinxadora abraçada... a quinze metres per damunt de la gespa.

—Lila! Estàs sencera? —li pregunta una veu prou coneguda més enllà del fullatge.

—E-e-em penso... que sí!

—Podràs baixar tota sola?

—Que em prens el pèl? M'he quedat travada i estic plena d'esgarrinxades: no tinc la més mínima intenció de moure'm i empitjorar la situació!

—Hum... em sap greu, hauré d'anar a buscar algú que t'ajudi a baixar.

—Que et sap... greu? Què vols dir, Samir?
Silenci.

—Samir! SAMIIIIIR!

L'única resposta que obté és un doble res-sò de passos que s'allunyen: l'amic i el gibó se n'han anat.

El temps d'espera de la Lila passa lentament, impregnat de pensaments foscos. Ho acaba d'entendre: en Samir no havia demanat permís per utilitzar el canó. I ella que es pensava que sí! Idea d'en Samir igual a embolic. Ja s'ho podia haver imaginat!

Un parell d'anys més que ella, originari de Damasc, trapezista experimentat com la Fàtima,

la seva germana gran, en Samir és un col·leccionista d'ocurrències d'èxit imprevisible. Però no n'hi ha prou de saber-ho per evitar seguir-li la veta: qui es pot resistir a aquell aire de murri i al seu entusiasme contagiós? I la Lila hi ha tornat a caure de quatre potes. En fi, això tant se val, ara: el que importa és que algú vingui a ajudar-la a baixar.

Ostres, sí que triguen a tornar!

Ep! S'acosta un murmuri de veus agitadaes. Per fi! No entén gens el que diuen, però reconeix les passes lleugeres de tota la colla de xinesos. Farà falta tota la seva fantasiosa habilitat acrobàtica per construir un pilar prou alt per arribar allà dalt, i prou estable per mantenir l'equilibri i no deixar-la caure un cop l'hagin agafat!

—Lila! Encara ets allà dalt? —li demana el penques d'en Samir, que és qui els ha guiat fins allà.

—No, me n'he anat a fer un volt! —replica ella, empipada.

Poc després, una mà li subjecta un turmell, una altra li desenganxa els rínxols de les branques... i, en un tres i no res, els peus de la nena es posen damunt del prat que il·lumina la càlida llum de la posta.

La Lila dóna les gràcies a tothom, una mica avergonyida; després dedica una mirada ambigua a en Samir. Ell fa un gest amb la mà, com volent dir: «No et preocupis».

I és justament això el que la preocupa.

Unes quantes hores més tard, la Nou Moscada li aboca al plat una pasterada fumejant: la Lila no s'atreveix a preguntar amb quins ingredients l'ha fet; després, l'anciana cuinera, amb el seu vestit de colors llampants, el davantal lligat a la cintura i la trena de cabells blancs que amaga parcialment el mocador que li cobreix el cap, re-

gala a la nena un somriure sense dents i una alenada d'optimisme indi:

—Au, va, dona, no t'hi amoïn- nis! Has organitzat un merder de ca l'ample: els teus pares s'han preocupat moltíssim, el circ ha hagut d'endarrerir la partida i, per arribar a temps a la pròxima destina- ció, haurem de viat- jar de nit i... és clar, això ha fet posar com una fúria el teu tiet Arseni, però... podia haver sigut molt pitjor, oi?

Molt pitjor, ha dit? De debò? Ha! La Lila ho dubta.

Quan està a punt d'empassar-se la primera cullerada, un xof sobtat li llança al damunt una cascada d'esquixades especiades: el Goliat, el coleòpter gegant que el seu pare, en Conrad, va trobar en un viatge recent del Cirque a la selva pluvial... acaba d'aterrar a la sopa! La Lila el rescata amb la punta dels dits mentre l'insecte mou les potes bronzint enmig de la pasteta fosca: sa i estalvi, per sort! Però, aneu a saber per què, a la Lila li ha passat la gana.

